

tighet på jorden. Hvad hafven I lärt barnen om dessa Guds bud?

De ljusblå änglarna svara: vi hafva ofta hviskat i barnens samveten en maning att vara goda och rättvisa mot alt lefvande på jorden, människor, djur och markens växter. Och de flesta barn vilja gärna lyda vår maning, men deras lynne är så lätt, deras vilja svag, och de glömma det åter nästa minut.

Välan, säga änglafurstarna, gifven dem i år en julklapp, som ständigt skall påminna dem om eder röst i deras samveten! Säsom alla barn hafva sin skyddsängel, så skola alla barn äfven hafva sin skyddsängel. Gifven dem hvar och en för sig att älska och vårda en lefvande varelse, som är svagare än de själfva! Sägen till dem: det är feigt och grymt att göra en värnlös illa, men modigt och ärofullt att försvara honom!

De ljusblå änglarna se förlägna på hvarandra och svara: höga furstar, vi hafva lärt barnen att förstå det rätta och vilja det goda; hvad önsken i mer?

— Gån, säga änglafurstarne, gån ut i Guds kärlek och lären barnen att också göra det goda!

I samma stund äro de skimrande solstrimmorna borta och änglafurstarne åter osynliga. De ljusblå änglarna stå ett ögonblick rådvilla. Hvar skola de finna en skyddsling, svagare än ett barn, fattigare än en fattig, sjukare än en sjuk och olyckligare än en olycklig?

Då är bland dem en ängel mer ljusblå än alla de öfriga, och han är det barnets ängel, hvilket engång satt i frälsarens famn och fick hans välsignelse. Denna barnängel finner ett råd, han säger till de rådville: förstån I icke Guds kärlek? Skulle ett människobarn någonsin vara så svagt, så värnlöst, så hjälplöst, att det ej finner en lefvande varelse ännu svagare, värnlösare och hjälplösare än det själf är? Gören alla som jag skall göra, när julen kommer, och sägen i alla hem, i alla barnahjärtan samma ord, som jag skall säga till barnen i det hem, dit jag kommer som julgäst! Gifven nu akt, och glömmen icke, att Gud gifvit barnen en

julgåfva genom rättvisans och barmhertighetens änglafurstar, och lycklig den, som sår dessa ord i sitt barnahjärta till framtidens skörd!

Så vill jag göra, fortfar ängelen. När granen är tänd julaftonen och barnen församlade, vill jag gå till ett hem, där Jesus är julgäst, och säga några ord till det hemmets fader eller moder, när de slutat sin julbön. Och fadern eller modern skola upprepa mina ord för barnen, och barnen skola få välja fritt, men där de äro tvehågsna, skola de äldre råda dem. Jag skall säga så:

1. *Gud gifver åt hvarje barn en skyddsling att älska och försvara, på det att barnets kärlek till denna ena må efter hand växa ut till godhet mot alla.*

2. *Hvarje barn öfver ett år gammalt skall till sin skyddsling utvälja en lefvande varelse, människa, djur eller markens växt, som är svagare än barnet själf.*

3. *Denna varelse skall barnet vårda så mycket det kan, men icke bortklema, icke gynna på andras bekostnad, icke tillåta något orätt, ondt eller oskickligt.*

4. *Och detta alt skall barnet göra af kärlek till Gud och hans skapade verk.*

Här tystnar den ljusblåaste bland de ljusblå. Den stora skinande skaran af tusende sinom tusende andra barnänglar står lyssnande och bifallande stum. Det synes dem, som skulle nu den första välsignelsen öfver barnet i Frälsarens famn breda sig ut öfver alla himmelrikets utkorade barn på jorden, och de bereda sig tysta att frambara den nya julgåfvan till dem, som vilja emottaga henne.

* * *

Hvad säga då emottagarne? Många skola icke förstå gåfvans värde och behöfva undervisning därom af äldre. Många skola vara för lata, andra för likgiltiga att välja en skyddsling. Äter andra skola lyssna som på en saga, hvilken man hör i dag och glömmen i mor-

gon. Icke få skola glada välja den första och närmaste de komma ihåg, men tröttna snart vid beskyddet och hällre tänka blott på sig själva. Det är som med åkermannens utsäde. Somt faller på hällebärgen, somt på vägen, somt bland tistlar och törne. Men några frön falla uti den goda jorden och bära frukt i välsignelse.

Mycket i denna julgäva behöfver förklaras för barnen. Om Karl vill beskydda en ung fåle; om Anna hällre väljer sin lilla calf eller sitt hvita lamm; om Wilhelm beskyddar en hund, men Karin föredrager sin kvicka kattunge; om Viktor väljer sin tama ekorre och Elsa sin unga kanariefågel; om Bertel uppfostrar en fjäril ur puppan, om Julia beskyddar ett ungt äppelträd; om Richard hällre beskyddar sin lilla bror, men Lina förälskar sig i sin löfkoja, som hon uppdragit i krukans altfrån de första hjärtbladen; — hvem skall då Lilly beskydda, hon som ännu ligger i vaggan? Hvem skall stackars Josef beskydda, där han liggen sjuk i mässling och ej kan sköta sig själf, långt mindre tänka på andra? Hvem skall den fattiga tiggargossen beskydda, han som själf hungrig och hjälplös går från gård till gård och begär sitt bröd.

Det vill jag säga dig. Lilly skall bespara sin egen mamma mycket besvär, mycket nattvak, mycken oro, om hon ej bråkar, ej klagar, men alltid är tålig och glad. Det är så hon skall beskydda sin käraste vän. Och på samma sätt skall sjuke Josef unna sin sköterska ro så mycket han kan. Så fattig är ej håller tiggargossen, att ej den ledbrutna, lilla fågelungen, som han finner nedfallen ur boet, och det vilsegångna barnet, som han visar vägen till hemmet, är fattigare än han. Hvarje tjänst, som du frivilligt bevisar en annan, gör dig i detta ögonblick starkare än han, och hvarje gång du försakar dig själf för en annan, är den andre svagare än du. Mins du vår frälsares ord: „alt hvad i hafven gjort de minste bland mina bröder, det hafven I gjort mig?“

Se, så underligt är det i världen, att svagast och fattigast äro de, som behöfva och begära de mesta försakelser af andra, men starkast och rikast äro de, som kunna försaka sitt eget för andras glädje.

Förstår du nu hvad det är att beskydda? Förstår du Guds kärlek i den nya julgävan, när han gifver åt hvarje barn en skyddsling att älska, vårda och försvara, så mycket detta barn kan?

„Sylvia“ 1895.

Skapelsens suckan.

Vi tallösa barn af Guds rika natur,
vi växande örter och lefvande djur,
som skåda till jorden i mörker och grus,
vi sucka af längtan till himmelens ljus.

Men flyga vi ock, såsom lärka och örn,
till morgonens skyar i himmelens hörn,
så fins där ej kvist till att sitta uppå,
till jorden, till jorden vi sjunka ändå.

Vi födas att strida för dagens behof,
vi beta vårt strå, och vi jaga vårt rof.
Vi bygga ett bo, och vi lägga ett frö,
vi hungra, vi törsta, vi lida, vi dö.

Men genom vårt lif är dock spunnen en tråd
af allvis försyn och förbarmande nåd,
Vi ana den Gud, som vi icke förstå,
han sörjer för oss, där vi intet förmå.

Han skyddar om vintern de frysande frön,
han reder det groende löfvet i snön,

han matar vår unge, han bäddar vår säng
på klippornas mossor och grönskande äng.

Hur har ej på oss, som blott lefva en dag
han slösat sin rikaste skatt af behag
i formernas finhet, i färgernas prakt,
i tonernas väljud, i skönhetsens makt!

Vi knota ej öfver den lag han befalt,
vi fråga ej hvarför, vi lyda i alt,
Vi stå där han ställt oss på lefnadens torg.
vi vissna i lugn, och vi dö utan sorg.

Hvem minnes då mer vår föraktade graf?
Ej ens denna moder, som lifvet oss gaf.
Ej minne, ej forntid, ej framtid vi fått;
det tröstlösa, hopplösa **Nu** är vår lott.

Du lyckliga, du som fått minne och hopp
och ser med förtröstan mot himmelen opp,
förstår du den Gud, som **vi** icke förstå,
då måste du känna hans kärlek också.

Du vill ej, du kan ej, du får ej till lön
förtrampa den värld, som han skapat så skön,
som lefver och känner och lider med dig,
den värld som **Han** älskar och sluter till sig.

Din synd har oss bundit i träldomens land,
din kärlek skall lösa vårt tryckande band,
med oss skall vid tidernas ände du nå
den saliga frihet du hoppas uppå.

„Sylvia“ 1896.

Näktergalen.

För många år sedan sutto en ljus sommarkväll i
början af juni några unga studenter på bryggan vid
Kajsaniemi och sågo solen gå röd ned bakom den mörka
tallningen vid Tölö. En båt rodde på viken; vatten-
droppar glimmade som gnistor från årorna. Då sade
någon: låt oss gå till stranden här midt emot och se
solen gå upp!

Ja, det voro vi alla med om. Vi gingo öfver
långa bron, togo af åt vänster och kommo till den då
obebodda ensliga stranden midtemot Kajsaniemi. Här
inväntade vi soluppgången. Två somnade i gräset, de
öfriga höllo sig muntra med berättelser från skoltiden.

Himlen var klar. Klockan 2 på morgonen be-
gynte den lätta skymningen märkbart ljusna. Klockan
en kvart före 3 borde solen gå upp, men vi sågo henne
icke, hon skymdes af bärgen i norr. I hennes ställe
sågo vi en illumination i söder hvars like i prakt ingen
af oss upplefvat. Först begynte det gyllene korset på
Nikolaikyrkans torn glimma som eld. Därefter sänkte
sig eldskenet till tornfönsterna, sedan till kyrkfönsterna,
sedan till tusen fönster rundtomkring, och slutligen sken
hela den mot oss vända sidan af staden som en gnist-
rande härd af flammor i morgonrodnaden.

Det sköna färgspelet varade omkring tio minuter
till dess att solen steg öfver bärgen och flammorna blek-
nade i solskenet. Vi stodo i ljudlös tystnad och hade
icke ord för vår hänryckning. Då fästes vår uppmärk-
samhet vid några sällsamt vackra toner, som i den stilla
natluften kommo till oss från den motliggande stranden
af Kajsaniemi park. Hvad kunde detta vara? Det var
icke fågelkvitter, icke flöjt, icke människoröst och lik-
nade ändå något af alla tre.

Näktergalen! utropade slutligen en af oss.

Ja, det kunde inte vara någon annan. Så trötta vi voro efter en genomyvakad natt, beslöto vi enhälligt återvända till parken samma väg som vi gått några timmar förut. Näktergalen är icke sällsynt i Ladoga-trakten, men ingen af oss hade förut hört honom.

När vi kommo till parken, funno vi icke en, utan flere hundra sångare. Kajsaniemi park var då mindre „värdad“, lummigare och naturskönare, än människohanden sedan gjort honom, och intet Sahara utbredde då sin sandöken i hans midt. Hvarje gren var befolkad af sångfåglar, och alla dessa uppstämde en konsert, som väl kunde förliknas vid den bästa orkester man den tiden hörde i Helsingfors.

Plötsligen tystnade alla dessa fågelstämmor, för att, fulla af beundran, lyssna på den enda, som sjöng sitt alt behärskande solo i nattens tystnad. Det var Näktergalen. Han började med enformiga flöjttoner, som han efterhand begynte variera, till dess att slutligen drill efter drill droppade som ett pärleregn ned öfver träd och grenar. Man har försökt stafva näktergalens sång med bokstäfver, men förgäfves. Jag har sedan hört honom sjunga vid Rhen och i Italiens vår, men ingenstädes så i harmoni med naturen, som i vår dagljusa juninatt.

Knapt hade han tystnat, innan den hundrastäm-miga fågelkonserten åter begynte på alla grenar, som på en gifven signal. Det var som hade alla dessa små sångare ansträngt sitt yttersta för att sjunga i kapp med sin mästare. Och likväl tystnade alla, när han åter började. Respekt för de kungliga!

En katt smög lurande vid planket mot botaniska trädgården. Han bortjagades; men hvad skulle vi göra med alla de tanklösa pojkar, som gillra ut snaror och nät för skogens oskyldiga sångare, plundra deras bon och utbjuda dem fångna i trånga burar till salu på torgen. Förstå dessa röfvare friheten, glädjen och det vackra i naturen? Förstå de rätt och orätt? Nej. Icke ens mästarengaren blir förskonad.

Näktergalen återkom stundom, efter flere års frånvaro, till Kajsaniemi park. Han tyktes smickrad att finna många åhörare. Vid Majföreningens första fest den 1 maj 1870 sjöng han hela kvällen och natten, utan att låta störa sig af tvåtusen barn och många äldre, som natten igenom kommo att höra honom. Så fortfor han hvarje vår ända till sista majfesten 1879. Om och när han sedan återkommit är mig obekant.

Den, som ej sett näktergalen lefvande, kan se honom död och uppstoppad i universitetets fågelsamling längst till vänster från ingången. Det är en liten grå fågel, mindre än en kråka. På det hvitmålade trädstycket, där han står, står skrifvet:

„*Sylvia Philomela*, skjuten af Arthur Nordman i i Kajsaniemi park den 28 Maj 1859.ⁿ

Många ha betviflat att den verkliga näktergalen har sjungit i Helsingfors, och det är ju godt att vi här ha beviset. Men icke för alla bevis i världen ville jag vara den, som dödat söderns berömdaste mästarengaren vid hans korta besök i nordens vår.

„*Sylvia*“ 1897.

En ny fid.

Nittonde seklets riddar Blåskägg satt i sin borg och slipade sitt svärd, medan han lekte fred. Han hade dödat många hustrur och älskarinnor, men den sista och yngsta vågade han icke vidröra, emedan hon var den okända framtidens dotter och Blåskägg fruktade hennes lika okända fränder. Han hade därför inspärrat henne i ett mörkt torn, för att hon skulle med honom upplefva världens ände.

Framtidens okända blåögda dotter satt bedröfvad och väntande i sitt mörka torn, medan hennes syster,

såsom i sagan, satt högst på tornspetsen och spåjade bort emot vägen, som ledde till kommande tider.

En stund förgick och århundradets sol begynte luta till nedgången. En lätt skymning bredde sig öfver dalarna, medan höjderna skeno i aftonrodnaden. Då hviskade den blåögda jungfrun genom tornfönstrets galler, såsom i sagan: Anna, min syster, ser du någon komma?

Systemen svarade: jag ser folket arbeta på fält och i städer för att sluta sin syssla innan solen gått ned, och alla söka de sitt.

Åter efter en stund upprepade den fångna samma fråga, och systemen svarade: jag ser människorna förena sig för att understöda de fattiga, sjuka, blinda, lytta och olyckliga. Många bland dem mena det väl, men alla söka de sitt.

Annu engång sade den fångna: Anna, min syster, ser du någon komma?

Systemen svarade: det börjar att mörkna, men jag ser några förena sig för att skydda de misshandlade djuren.

— Söka också de sitt? frågade den fångna.

De vilja herska, men icke missbruka, döda, men icke pina.

Annu måste vi vänta. Ser du ingen komma på vägen?

— Skuggorna skymma, men jag ser en liten ljuspunkt röra sig fram i riktning hitåt. Den tillväxer i klarhet, den ilar framåt som månskenets strimma öfver ett snöfält. Det är ryttare i blanka harnesk och främst rider en drottning med gyllene krona.

— Stig ned, — sade fången — och öppna portarna för den nya tiden!

— Portarna äro fast tillbommade och riddar Blåskäggs svärd skarpt slipade, svarade systemen.

— Stig ned! — upprepade fången. Ingenting kan emotstå kärlekens makt, när den kommer i trons rustning.

Förgäfves hade riddar Blåskägg bommat sina portar och slipat sitt svärd. De smälte som snö för vårsolens sken, och den nya tiden red in med flammande sol öfver ruinerna af det förgångna.

När det kommer, som är fullkomligt, försvinner det, som är endels. styckevis. När den fullkomliga kärleken kommer med lifvet i Gud, försvinner den ofullkomliga, famlande kärleken, som delar med sig af sina häfvors och känslors öfverflöd åt andra, men behåller det mesta för sig. Kärlekens rätta väsen är att känna sig lycklig af andras lycka och lida af andras lidande. Hela skapelsen hänger tillsammans som ett: annars vore det hela icke helt. Man kan icke älska människorna, utan att älska djuren och alt lefvande; man kan leke rätt älska något i världen, utan att älska Gud. Den själfviska människan sönderbryter skapelsens kedja och lösrycker sig därur för att ställa sig i världens medelpunkt, men förgås i sin egen tomhet. Kärleken söker icke sitt. Han gläder sig icke öfver orättfärdigheten, han hoppas allting, han fördrager allting. All kunskap skall upphöra, all makt försvinna, men kärleken förblifver, den första, den sista, den största i evighet.

„Finlands Djurskydd“ 1897.

Våra egna.

En vacker augustidag förra sommaren besökte jag mina gamla vänner L:s på Kelloniemi gård vid Mallasvesi. Det var en lycklig familj med åtta barn, den äldste redan student och den yngste ännu i vaggan, friska, goda och väluppfostrade barn. När jag åkte in

på gården, mötte mig studenten vid grinden på vandring med en stor portör för att samla växter.

— God dag, Lars. Äro pappa och mamma hemma?

— De reste i morgse till Peltokoski och väntas tillbaka i afton.

— Nå, då stannar jag hos Er och inväntar deras återkomst. Alla syskonen äro ju hemma? Huru må Ni?

— Bra, utom lilla Clara, som har mässlingen. Emma sköter henne, Clara är Emmas *egen*.

— Hvar äro de nu, hela raden? Ute på språng, gissar jag?

— Ja, de bråka väl alla med sina *egna*, tänker jag.

Lars smålog vid ordet *egna*, hvilket gaf mig anledning att fråga hvad han mente därmed.

— De ha ju alla sin *egen*. De leka änglarnas julklapp.

— Hvad vill det säga?

— Änglarna ha gifvit en julklapp åt alla barn. Hvarje barn skall välja en svagare varelse att beskydda och vårda och den är *deras egen*.

— Så? Det är ju vackert, har du också en *egen*?

Studenten smålog åter, som hade han vuxit ifrån sådana barnsligheter.

— Jag har mina örter, — sade han; — jag vill bli botanist, och han fortsatte sin vandring, efter en vänlig inbjudning att stiga in och vara som hemma.

Jag fann barnen i trädgården, Lisi, 14 år gammal, satt på en pall vid en krusbärsbuske, flitigt sysslade att med en vinge sopa maskar från bladen i en korg. Hennes händer buro tydliga spår af buskens taggar.

— Det är så mycket maskar i år, — sade hon — men min egen få de ej plundra. Jag har gödt honom och vattnat honom, och se så stora bär han har!

— Hvad gör du då med maskarna?

— Dem ger jag åt de små fåglarna. Det är deras bästa mat. Nästa vinter skall en talgoxe bli min

egen. Men Ludvig har fått en af maskarna som han tagit till sin egen och lagt i ett glas, för att se hvad det blir af honom.

Ludvig, 12 år, kom i detsamma att hjälpa Lisa. Jag frågade, om han också förstod att sköta maskarna.

— Ja, — sade han. Jag har papper öfver glaset och små hål i papperet. Han får alla dagar färskå krusbärsblad och en dagdroppe vatten. Han är en matfrisk kamrat, den gynnaren, och nu på en vecka har han blifvit dubbelt så stor, som när jag tog honom, man skall få se, att han snart spinner in sig till puppa.

— Och — sedan?

— Sedan får jag se huru länge han sofver i puppan. En dag skall han bita sönder sitt skal och krypa ut som en fjäril. Männe han blir gul eller hvit?

— Troligen hvit, du får heder af din egen. Det är icke alla skötebarn, som få vingar.

— Och så låter jag honom flyga ut i solskenet. Ja, säg, har jag ej roligare af min egen, än Fredrik af sina? Fredrik tog först den stora tallen vid forsen till sin egen, men så kunde han ingenting göra för att beskydda honom; tallen skötte sig själf utan beskyddare. Så tog Fredrik vår svarta fåle Virja till egen och trätte med drängen, som ville lära Virja att lyda tygeln. Fredrik blef ledsn på Virja, som bättre lydde drängen, än honom, och nu har han tagit gårdshunden Toveri till sin egen. Men huru skall det gå, när Toveri är starkare än Fredrik själf? Jag har rådt honom att beskydda döfstumma vallgossen, som bypojkar äro så elaka mot.

Nu syntes äldsta syster Constance vid grinden, och med henne följde Lotta 12 år. Lisi frågade Constance hvar hon fått tjära på klädningen.

— Jag tjärade gubbens båt, — sade Constance — skrattande.

— Stora flickan, och tjära en båt! — skämtade jag.

— Ja, hvad skulle jag göra? Gamla Laxmatti

bor ensam i stugan och har hela sommaren haft gikt i händerna. Icke kan jag ju låta honom svälta ihjäl, fattig man, när jag tagit honom till min egen. Jag har lappat hans nät och rott hans båt på Mallasvesi, och så har gubben förtjänat ibland på fiske. Lotta har plockat daggmask åt honom. Han lägger ut långref för ål.

— Men då pinas ju masken på kroken?

— Ja, säg det åt bygossarna, när de meta! Laxmatti dödar masken i rök, förrän han tar honom till krokbeta.

— Är Laxmatti också Lottas egen?

Lotta svarade förlägen att hon endast ibland hjälpe Constance.

— Lotta har nog sin riktiga egen, sade Constance —

Hvarför skall du vara så blyg för det? Lotta hade först kissen, men så tog kissen små fåglar, och inga bannor hjälpte, så att Lotta stackare fick gråta många tårar. Då kommo vi en dag till Luoma torp vid ändan af byn, och där hade torparens hustru nyss dött och lämnat efter sig en liten smutsig och eländig usling i vaggan. Ingen skötte barnet, torparen gick i sorgen och söp. Då sade jag åt Lotta: tag du lilla Kaj till din egen hällre än kissen, jag skall hjälpa dig, Och så hade vi Kaj i bad, och Kaj fick rent linne och god mjölk, och torparens syster lät öfvertala sig att flytta till torpet och sköta ordentligt om barnet. Men Lotta går alla dagar dit för att se efter sin egen, om hon också blir väl skött, och hvar gång Lotta får något godt, hämtar hon med sig åt Kaj.

— Ja, och hon är så snäll! — sade Lotta — hon känner redan igen mig och kan sitta i min famn och leka med mitt halsband af rosenpärlor, Jag kallar henne min Kajdocka, och ingen af mina dockor kan skrika och skratta, som hon —

— Nä, sade jag, — efter ni alla ha edra egna, hvem har då fattiga lilla Clara, som nu ligger sjuk i mässlingen?

— Clara? — utropade alla på en gång. — Hon har den bästa egna bland oss alla. Hon har mamma!

— Mamma? frågade jag förundrad, — huru kan hon beskydda mamma?

Constance smålog. — Ja, det må väl farbror fråga. Clara beskyddar mamma med att vara så snäll som möjligt, när man är sjuk, aldrig klaga, aldrig vara otålig, men låtsas sofva, när mamma orolig vakar om natten vid hennes vaggga. Ar icke detta beskydd? Annors skulle ju mamma slita ut sig af oro.

— Gud välsigne eder barnsliga kärlek och låte eder få glädje af edra egna, — sade jag med en tår i öga. Och inom mig tänkte jag lyckliga hem, lyckliga föräldrar, med sådana barn!

Om kvällen kommo far och mor hem från Peltoskoski, och jag dröjde två dagar i detta älskvärda hem med dess lyckliga egna. Nu före jul såg jag dem åter i staden. Skolan och läxorna hade nu upptagit deras mesta tid, men under julferien skulle de åter få ledighet för sina egna. De hade nu delvis andra egna. Clara var frisk och fortfor att beskydda sin mamma. Emma hade en liten ekorre i bur. Lotta försökte åter uppfostra kissen. Constance hade en kruka med blommande liljekonvalj. Lisi hade sin talgoxe. Ludvig hade inrättat åt sig ett akvarium med lefvande små fiskar. Fredrik hade, alltid obeständig, än den ena, än den andra, men stannade vid att försöka få en liten gran att växa i en kruka, Lars slutligen hade sina pressade örter, de enda icke mera lefvande bland hemmets egna. Jag tog lilla Lotta i min famn och frågade henne, om hon ville vara god mot alt lefvande, mot människa, djur och växter, icke blott mot denna ena, som hon valt till sin egen.

Hon såg förundrad på mig, likasom hade jag frågat något, som var alldeles själfallet.

Hvarföre skulle jag ej vara god mot alla?

— Några, sade jag, — äro goda mot en favorit och bryr sig icke om alla andra.

— Kan man vara god mot en och stygg mot andra?
 — Ja, det händer ibland, hvarför vill du vara god mot alla?

— För att Gud är så god mot oss.

— Så skall det vara. Tack!

Och jag kysste med en välsignelse detta lyckliga barns blomstrande kind.

Utdrag ur privata bref.

Helsingfors, den 3 Dec. 1895.

„Hvad är skolan, hvad är hemmet annat än en barnförening? Sådana göra sig själfva. De svaga söka alltid ett stöd hos andra. Men en förening utom skola och hem har företrädet att vara frivillig — och det är detta som anslår.

„Faran af en frivillig förening uppstår först då, när föreningen medför rättigheter utan skyldigheter.

Björkudden, den 17 April 1896.

„Det fordras mycken erfarenhet att uppgöra stadgar; där ingå många konsiderationer på sidan om ändamålet.

„Jag delar den åsikten att barn ej böra betala årsafgifter, det är de vuxnas sak. Men skyldigheter böra alltid ställas vid sidan af rättigheter och icke skyldigheter i allmänhet, hvilka glömmas förunderligt snart, utan skyldigheter i vissa konkreta, uppgifna fall.

„Det var därför jag hade tänkt mig att hvarje barn borde hafva en skyddsling, om också blott en kattunge, eller en blomma i krukans, eller en liten syster, men alltid något som medför ansvar. Utan detta ständiga ansvar fruktar jag, att alla goda föresatser i dag befinnas i morgon bortdunstade i barndomens blå luft.

Björkudden den 26 Nov. 1896.

„Efter några dagars dröjsmål i denna mörka tid
„återsänder jag härmed uppropet till lärarne med den
„uppriktiga välönskan, att det må finna hos dem en god
„genklang.

„Det borde framhållas, att associationen, för barn
„ej mindre än för fullvuxna, är det kraftigaste medlet
„att sammanhålla viljorna och förstärka dem genom med-
„vetandet af gemensamt ansvar. Skolan är själf en asso-
„ciation, där hvarje elev bör känna sig solidarisk med
„det hela för heder och framgång, en för alla och alla
„för en. Tag bort denna solidaritet och alla viljor gå
„åtskiljs.

„Sylviaföreningens bestånd beror i min tanke, till
„stor del af skyddslingsidéen. Hvarje medlem har fri-
„het att välja eller icke välja en skyddsling, (en för
„alla) men de flesta skola ej göra bruk af denna sin
„rätt, om de ej påminnas därom och tid efter annan
„tillfrågas: har du en skyddsling?

Björkudden den 22 Februari 1897.

„Man kan ej begära af barn att de skola förstå
„den fullkomliga, omfattande kärlek, som så många äldre
„icke förstå. När jag skref under Majföreningens löf-
„ten: „*Detta allt lofva vi af kärlek till Gud och hans ska-
„pade värk*“, var detta ännu icke klart för mig; det
„klarnade efteråt. Barnaögat ser alltid det enskilda
„först; därför är äfven djurskydd i sin helhet ofattligt
„för barn, de behöfva koncentrera sin kärlek på en be-
„stämd skyddsling. Låt dem själfva välja en sådan hvar-
„ifrån som hälst, nog växer kärleken ut från det minsta
„frö. Men just detta frö behöfves, ty vanan att själfva

„uppväxa under andras skydd och vård alstrar hos bar-
„net mycken själfviskhet.

„Mitt intresse och mina välönskingar följa alla, som i
„endräkt arbeta för ett stort ideelt ändamål — — —
„Jag har gjort den erfarenheten att de materiella ända-
„målen i lifvet ha sin gräns, men de idéella gå obegrän-
„sadt framåt i tiden från släkte till släkte.

Björkudden, den 6 dec. 1897.

„I unga år drömma vi om alt stort som vi en
„gång skola utträta; i en senare ålder korrigerar vi dröm-
„men med huru vi velat och bordt, och äfven det är en
„ny dröm, en årsring, som bevisar att trädet växer!
„Man kan börja för stort, men icke drömma för stort.
„Där måste alltid finnas något för värligheten att pruta.
„annors återstår blott det toma skalet af ett lif utan
„mening.

„Sylviaföreningen är ett säningsfält, mycket frukt-
„bart, men också med mycken flygsand. De allra flesta
„komma för att få *vara med*, och däremellan bry de sig
„katten om ändamålet. Med rättighet måste följa plikt
„och med plikten ansvar. Inga löften afgifvas, altså
„måste de förutsättas. Vid årsmötena i hvar ring eller
„filial bör frågas om någon visat grymhet mot djur och
„en sådan förseelse straffas i t. ex. tre grader: 1) var-
„ning; 2) uteslutning på ett år med förlust af märket
„för denna tid och 3) uteslutning för alltid. Äfven fri-
„villig afgang bör tillåtas. Alt detta beror på ledarinnan.
„Försöket att föreskrifva positiva goda gärningar har
„visat sig svårt att genomföra. Icke alla ha fåglar att
„mata och hästar att skona. Jag återkommer till mitt
„förra förslag om *skyddslingar*, men så, att detta icke
„blir obligatoriskt, utan frivilligt för den, som annåler
„sig. Kärleken växer ut som ett frö från en till alla,

„och Guds kärlek skall vara utgångspunkten. Gif barnet en svagare att beskydda, och det skall tilltala dess ädlare känslor, på samma gång barnet, själfvt så svagt, känner sig smickradt att kunna beskydda en ännu svagare.

— — — — —
 „Af vikt för saken är att uppfostra yngre krafter, som taga vid, när vi tröttna. På ledningen beror dock slutligen allt. Och jag har mera förtroende för uppoffrande kvinlig värksamhet, än för skapelsens herrar, som alltid hafva så många järn i elden.

„Sylviaföreningen har nu sått och nu gäller att betrygga frukten, medan såningen fortgår. Må den bära en god skörd för lifvet, icke blott flyktiga känslor!

— — — — —
 — — — — — „fortfar, och räkna bland dem, som önska föreningen framgång, äfven ett snart utslitet redskap i idéernas tjänst.“

Pris 1 mark.

